

полумъртвия воинъ отъ лапитъ на звѣра. Най-после единъ умѣлъ ударъ прониза гърлото му и царственото животно падна тежко на земята. Твърде наскоро всички останали хищници се наредиха бездиханни около него.

Иваница въздъхна облекченъ и избърса запотеното си чело. Нѣкой бѣше седналъ на мѣстото на пълната ромейка. Юношата го погледна и съ мжка задържа вика, който бѣ избликналъ до устнитѣ му. Бързо се озърна наоколо. Никой не бѣ забелязалъ вълнението му. Теофилъ се бѣше загледалъ въ хубавитѣ момичета, които се събираха на арената за кратката пантомима, съ която щѣха да се свършатъ игритѣ. Отново плахо извърна очи и се загледа въ мжка, който небрежно въртѣше въ ржцетѣ си една кожена шапка.

Бѣше болярътъ Сеславъ.

Какво търсѣше тамъ? Не сънуваше ли Иваница? Ами тѣлохранителитѣ? Момчето погледна задъ себе си. Двата ромеи бѣха станали отъ мѣстата си, сочеха нѣщо къмъ арената и тихо се смѣха. Сеславъ се обърна... Синитѣ му очи радостно свѣтнаха, когато срещна слисания, питащъ взоръ на момчето. Леко докосна съ рамото си неговото, избърса съ шапката челото си, следъ това я остави до него на скамейката. Иваница изтрѣпна.

Пантомимата почна. Но момчето не виждаше нищо. Широка му грѣдь буйно и тревожно се дигаше и спущаше. Шапката падна на земята. Иваница се озърна. Всички напрегнато следѣха великолепната игра. Той се наведе. Въ шапката имаше писмо. То изчезна веднага подъ широката му намѣтка. Никой нищо не бѣше видѣлъ.

Когато излѣзоха вънъ, бѣше почти тъмно. Августейонътъ гъмжеше отъ навалищата, която струеше отъ всички входи на Хиподрома. Въ ярката руменина на здрачното небе се рисуваха огромни и могъщи силуети. Въ влажния въздухъ, който идѣше отъ морето, се разтапяха хилядитѣ благовония на скжпитѣ масла, които търговци изъ Индия и Халдея продаваха на открито предъ Свещения дворецъ. По жлитѣ на улицитѣ вече блещукаха